

отъ опитъ се воспитваше и образуваше тамъ младежтъ, въ огънятъ на битвитъ, които ставахъ поради това съкога. Мъчно се видѣше на казацитъ да изучаватъ нѣкоя дисциплина, кога сѣ безъ работа, само дѣто пушкахъ въ бѣлгъ, припускахъ на конь и гонѣхъ дивечъ въ степитъ и ливадіето; другото имъ време минаваше въ веселба — както прилѣга на една широка, замашна воля. Чудно нѣшто бѣ тая Съчь: това бѣ като едно безкрайно пиршество,¹⁾ като че се захваналъ единъ веселъ балъ, на си загубилъ краятъ. Едни си гледахъ занаятътъ, а други дигантъ и търговията; но повечето се веселѣхъ отъ утрива до вечеръ, додѣ дрънкахъ въ пазухарникътъ пари и не бѣхъ оште минале въ рѣцѣтъ на купцитъ и механджиетъ. Това обшто пиршество, като че омайваше човѣка. Нѣ че се събрало сбориште пиени хора, че се опие отъ неволя; ами лудо веселие и свѣтуване. Който додѣше тука, забраваше и оставяше сичкитъ си работи. Пловаше той, речи на минялий си животъ и охално се предаваше на волята и дружината, която бѣ набрана отъ закиза, както и той, пехранимайковци, дѣто не знаѣхъ ни роднина, ни стрѣха, ни челедъ, освѣтъ яко небо и вѣченъ пиръ на душата си. Оттука се раждаше онаа луда веселба, която не би могла иначе да стане. Приказки и сабини деветини сѣ подкачѣхъ между нѣкое събрание, което лѣниво почиваше на земята, приказки и смѣшнии и живи до толкова, дѣто трѣба човѣкъ да е хладнокровенъ, като запорожецътъ, та да му не трѣбне лицето и не мръдне мустакътъ — по тая ясна черта си и до днесъ личи между другитъ братя южний Русинъ. Веселбата бѣ и пиана и глѣчлива, но сѣ не бѣ то черна механа, дѣто човѣкъ се заплѣсне и заборава въ пагубно пиене; това бѣ приятелско събрание отъ училищни другаре. Но на мѣсто да сѣдѣтъ надъ букварътъ и слушатъ мръзѣното приказване на учителя, тѣ правѣхъ нападения на петъ хилѣди коние; на мѣсто ливадата, дѣто играѣхъ на топъ, тамъ бѣхъ незапазени граници, предъ които се мѣрие отведнажъ по нѣкога главага на нѣкой татаринъ, или нѣкой турчинъ съ зелена челма, застане и гледа намръженъ. Това бѣ разликата, че не бѣхъ събрали силома, като въ школото, а сами отъ себе бѣхъ оставили и башти и майки и бѣгале отъ родителски кѣштии; тука бѣхъ и такива, на които около шинитъ имъ се замѣтало вѣже и които, вмѣсто блѣдна смъртъ,

1) Зияесть.